

НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНА ШКОЛА ЯК ОСЕРЕДОК ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У СИСТЕМІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Розглянуто інваріантні риси наукової школи, які дають змогу відрізнити цей тип наукового співтовариства від інших його видів. Зроблено спробу проаналізувати в рамках наукової діяльності Університету менеджменту освіти НАГПН України — головного наукового, дослідницького, методичного й інформаційного центру, провідного вищого навчального закладу в системі післядипломної педагогічної освіти України — становлення та розвиток науково-педагогічної школи академіка В. Олійника як осередку інноваційного процесу в системі ППО.

Ключові слова: наукова школа, науково-дослідна діяльність навчальних закладів, технології дослідницької роботи, модернізація освітньої діяльності в післядипломній педагогічній освіті на основі сучасних підходів і технологій.

Постановка проблеми

Вступ. Аналіз розвитку освіти в Україні дає можливість зробити висновок про те, що вона все більше перетворюється у варіативну, відкриту для змін систему. Нові педагогічні ідеї, моделі, технології навчання, виховання й управління потребують апробації, експериментів, які покликані довести прогресивність пропонованих інновацій або їх помилковість. Адже теоретично необґрунтовані, неперевірені рекомендації призводять до негативних наслідків. Разом з тим, підвищити якість освітнього процесу в навчальному закладі, забезпечити вищий рівень управління ним можна лише за умов постійного пошуку, аналізу та глибоких всебічних наукових досліджень. Тому основними чинниками подальшого розвитку освіти є єдність освіти і науки, інтенсифікація наукових досліджень, залучення до наукової діяльності педагогічних працівників, поширення науково-дослідної діяльності в навчальних закладах.

Творчий педагог — це той, хто глибоко і системно аналізує проблеми освітнього простору, постійно здійснює пошук нових перетворень парадигмального різномайття педагогічної реальності. Усвідомлюючи існування в сьогоденній науці двох парадигм освіти — технократичної, або «знаннево орієнтованої», і гуманістичної, або «особистісно орієнтованої», дослідницька когорта педагогічних та керівних кадрів освіти проводить інноваційний пошук, унаслідок якого здійснюються не тільки окремі компоненти освітньої системи — цілі, зміст, методи і технології навчання, а й її сутнісна концептуальна основа. Без цих змін система освіти залишатиметься інертною, консервативною, нездатною відповідати вимогам сучасності. А відтак — загальмується наприкінці соціальний розвиток.

Проблема підготовки педагогічних та керівних кадрів освіти до дослідницької діяльності має важливе економічне (актуалізує педагогічний потенціал), соціокультурне (формує культуру педагога і ціннісне ставлення у всіх сферах педагогічної діяльності) і наукове (є засобом виявлення особистісних і професійних можливостей педагогів) значення.

Перехід України до інформаційного суспільства потребує значного оновлення системи освіти, зміни її характеру (спрямованості, цілей, змісту) та суттєвого підвищення її якості, що є можливим за рахунок упровадження прогресивних освітніх технологій та вивчення рівня функціонування й розвитку педагогічних систем на основі об'єктивної, достовірної, науково-обґрунтованої інформації. Отримати таку інформацію можна лише на основі наукових досліджень, методик яких напружували сучасні педагогіка, психологія, соціологія та інші науки. Тому оволодіння технологіями дослідницької роботи стало вимогою до компетентності сучасного педагога.

Формування дослідницьких умінь педагога — процес тривалий, трудомісткий, на нашу думку, неперервний, який залежить від великої кількості факторів і може тривати все життя.

Важливою умовою і провідним фактором успішності процесу підготовки педагога-дослідника, керівника-дослідника є безперервна освіта, бо вона, по-перше, відповідає потребам і закономірностям розвитку постіндустріального суспільства, оскільки є фактором формування, розвитку і постійного збагачення сукупної культури педагога, по-друге, адекватна специфіці педагогічної діяльності, ролі й місцю особистості освітителя-дослідника у педагогічному процесі, що передбачає безперервне збагачення професійно-значущих дослідницьких якостей.

Одним з найефективніших способів розв'язання цього завдання є створення і діяльність наукових шкіл як колективної наукової творчості. Від розвитку та цілеспрямованої наукової роботи в рамках наукових шкіл значною мірою залежить науковий імідж навчального закладу та якість підготовки студентів і слухачів.

Аналіз основних досліджень та публікацій. «Великий тлумачний словник сучасної української мови» визначає наукову школу як напрям у науці, пов'язаний єдністю спільних поглядів, наступністю принципів і методів [1]. За визначенням К. Ланге, наукова школа — це неформальний науковий колектив, сформований навколо відомого вченого на базі наукової установи, який поєднує з метою колективної розробки певної наукової ідеї, проблеми, напряму низки окремих наукових колективів. М. Семенов визначає наукову школу як своєрідний спосіб мислення і дії в науці, у підході до вирішення будь-яких наукових проблем. Одночасно Б. Кедров підкреслює, що наукова школа — це, насамперед, структурна ланка сучасної науки, яка дає змогу концентрувати зусилля відносно молодих вчених під керівництвом засновника цього наукового напряму на вирішення певної, окресленої галузі актуальних наукових проблем [2].

За С. Кемеровим, наукова школа — один із типів наукового співтовариства, особлива форма кооперації наукової діяльності. Розвиток багатьох напрямів науки пов'язаний із діяльністю наукових шкіл.

Наукова школа є таким соціальним феноменом науки, який дає змогу розглядати когнітивні й соціальні характеристики наукової діяльності в їх єдності і взаємобумовленості. Наукова школа створює ту динамічну одиницю науки, яка забезпечує наступність наукового знання і створює оптимальні умови для його розвитку [3].

Поняття про школу існувало ще в древності. Як соціальна форма розвитку пізнання наукова школа грала суттєву роль в епоху античності. Поняття «наукова школа» багатозначне та має різні смислові відтінки. Етимологія слова вказує на те, що початковою функцією школи була виховна. Школа була каналом комунікації учителя з учнями, складала особливе поле спілкування, завдяки якому учні залучалися до наукових традицій, ідей, висунутих учителем, та методам дослідження. Наукову школу визначають то іменем видатного вченого (школа Резерфорда, школа Бора, школа Сеченова, школа Пирогова та інші), то назвою університетського містечка (наприклад, Оксфордська школа); говорять також про національну школу (наприклад, російська школа нейрофізіології, українська школа кібернетики, українська школа електрозварювання). Важливою атрибутивною функцією наукової школи є трансляція системи знань. Зазначимо, історія кожної школи неповторна, як і біографія кожного вченого — її засновника. Згідно з філософськими підходами, кожна школа в науці відрізняється притаманними лише їй одній властивостями. Відтворення видатного, стандартного знання, винахід винайденого протиречить природі науки. Тому функція навчання, залучення до традиції нерозривно з'єднана в науковій школі з пошуком нового знання і нових методів розв'язання задач [3].

Постановка завдання. Наукова школа — це особливий феномен, пов'язаний з іншими науково-соціальними об'єднаннями та структурами науки, такими, як дисципліна, наукове направлення, організація (інститут, лабораторія, сектор, кафедра), «не-

видимий коледж» та інші, неідентичний їм та разом з тим включений у складну мережу стосунків з цими утвореннями. Для того щоб виявити характер відносин наукової школи з множиною інших структурно-динамічних одиниць науки, необхідно виявити її різницю від цих утворень. Ідентифікація наукової школи є однією зі складних проблем наукознавства і потребує комплексного підходу.

Розглянемо інваріантні риси наукової школи, які дають можливість відрізнити цей тип наукового співтовариства від інших його видів. Важливі інваріантні риси наукової школи складаються з такого: 1. Наукова школа — це особлива форма кооперації наукової праці. 2. Конституційною основою наукової школи є наукова ідея та дослідна програма, яку розвивають і реалізують усі члени цього наукового співтовариства. 3. Засновником школи є видатний учений, який висунув наукову ідею та сформулював основи дослідної програми для її розробки, який володіє особистим і науковим авторитетом для всіх учасників наукової школи. У переліку заслуг ученого почесне місце відводиться створенню власної наукової школи. 4. У процесі розроблення дослідної програми та рішення наукової проблеми відбувається одночасне навчання і виховання учених, підвищення їхньої наукової кваліфікації (зокрема, навчання в аспірантурі, підготовка та захист кандидатських дисертацій, навчання експериментальній майстерності та методам теоретичних досліджень). При цьому дослідні цілі та задачі підготовки наукових кадрів виступають у науковій школі як рівнозначні. 5. Учасників наукової школи об'єднують загальні духовні й соціальні цінності, які проявляються в мотивації наукової діяльності, моральний етос, який характеризується соціально-психологічним кліматом і міжособистісними взаєминами між ученими і керівником школи, особливий стиль наукового мислення, який пробуджує до творчості. Відносини координатії, неформальні особистісні контакти (горизонтальні зв'язки) в науковій школі переважають над відношеннями формальної субординації (вертикальними зв'язками). 6. У науковій школі складаються умови для вільного проявлення індивідуальних здібностей і творчого зростання кожного учасника школи [3].

Серед чинників ефективного функціонування наукових шкіл можна виділити такі:

- визначення наукового напрямку, актуальної профільної наукової теми, перспективи її розвитку;
- формування наукових підрозділів (інститут, відділ, лабораторія, центр) в університеті, на факультетах, кафедрах;
- формування наукових колективів, ретельне планування наукових досліджень;
- створення сучасної матеріально-технічної дослідницької бази;
- наявність докторантури, аспірантури, інституту здобувачів;
- опублікування фундаментальних наукових праць: монографій, науково-методичних посібників, статей у фахових виданнях, зокрема міжнародних;
- наявність фахового наукового періодичного видання;
- щорічне проведення наукових заходів: симпозіумів, конференцій, семінарів.

Отже, ознаками наукової школи є наявність ієрархічно структурованої наукової спільноти, яка розвивається у часі і просторі; спрямованість на розроблення нового, оригінального напрямку у науці; спільність наукових інтересів, принципів і методичних підходів у виконанні продуктивної програми досліджень; наявність декількох поколінь учених (ланка «учитель-учень»), об'єднаних визнанням лідером; підвищення наукової кваліфікації учасників школи; опублікування наукових результатів (публікації, доповіді). Критеріями визнання наукової школи є: відповідність профільної теми державним пріоритетним напрямкам розвитку науки і техніки, програмам Міністерства освіти і науки молоді та спорту України, Національної асоціації наук, галузеві; реєстрація науково-дослідних тем у рамках профільної теми в УкрІНТЕІ; захист докторських і кандидатських дисертацій за напрямом школи; наявність відкриттів, винаходів; опублікування монографій, публікацій у фахових виданнях, депонування звітів; організація нау-

кових заходів: щорічних міжнародних чи всеукраїнських конференцій, постійнодіючих семінарів; створені на базі школи науково-виробничі структури державного рівня. Тільки формування таких структурованих наукових шкіл, які працюють і розвиваються за ретельно продуманою схемою та планом, може сприяти ефективному розвитку науки у вищому навчальному закладі й забезпечити його власними науково-педагогічними кадрами. Саме таке завдання виконують науковці Університету менеджменту освіти (далі — УМО) НАПН України.

Мета статті — зробити спробу проаналізувати в рамках наукової діяльності Університету менеджменту освіти НАПН України — головного наукового, дослідницького, методичного й інформаційного центру, провідного вищого навчального закладу в системі післядипломної педагогічної освіти (далі — ППО) України — становлення та розвиток науково-педагогічної школи академіка В. Олійника як осередку інноваційного процесу в системі ППО.

Виклад основного матеріалу

Нині в УМО НАПН України діє 10 наукових шкіл. Серед них на особливу увагу заслуговує **наукова школа «Становлення, функціонування та розвиток системи післядипломної педагогічної освіти України»** доктора педагогічних наук, професора, дійсного члена НАПН України, дійсного члена Міжнародної слав'янської академії освіти ім. Я. А. Коменського, заслуженого працівника освіти України, ректора УМО НАПН України **Олійника Віктора Васильовича**. Наукова школа академіка В. В. Олійника — колектив учених педагогів і практиків, які здійснюють дослідження у сфері модернізації освітньої діяльності системи ППО [4].

Вищезазначена наукова школа створена в 1999 р., розвивається та активно функціонує на цей час.

Сферою наукових досліджень школи є післядипломна педагогічна освіта. Проблемою досліджень — тенденції реформаційних змін у системі післядипломної педагогічної освіти. Головною метою досліджень наукової школи В. Олійника є модернізація освітньої діяльності в післядипломній педагогічній освіті на основі сучасних підходів і технологій.

У подальшому вчений досліджував проблеми управління підвищенням кваліфікації педагогічних працівників профтехосвіти та займався розробкою науково-методичних засад управління системою ППО. Результатом наукового пошуку є публікація монографії та захист у 2004 р. докторської дисертації на тему: «Теоретико-методологічні засади управління підвищенням кваліфікації педагогічних працівників профтехосвіти». У рамках створеної наукової школи з проблем дистанційного навчання педагогічних працівників у системі післядипломної педагогічної освіти започатковано роботу 15 експериментальних майданчиків на базі Кримського республіканського й обласних інститутів ППО, ведуться дисертаційні дослідження.

В. Олійник пройшов навчання за програмою управління проектами на базі Інституту економіки світового банку США (1994–1995 рр.), а також стажування з проблем: оцінювання освітньої діяльності закладів освіти (Франція, 1996 р.); з управління підвищенням кваліфікації керівних і педагогічних кадрів на базі Інституту підготовки кадрів Міністерства освіти Франції (1999 р.), із впровадження інноваційних технологій навчання в закладах освіти Франції (2001; 2002 рр.), з організації підвищення кваліфікації педагогічних працівників — викладачів економіки в загальноосвітніх школах (США, 2003 р.), з проблем педагогічного оцінювання (Ноттінгемський університет, Великобританія, 2006 р.).

Він проводить значну громадську роботу: очолює науково-методичну комісію з післядипломної освіти Міністерства освіти і науки України, є президентом Всеукраїнської асоціації безперервної освіти дорослих, консорціуму закладів післядипломної освіти, членом президії Всеукраїнської асоціації працівників профтехосвіти, віце-пре-

зидентом Навчально-науково-виробничого комплексу «Академія дистанційної освіти», заступником голови Громадської Ради освітян і науковців України.

В. Олійник є автором близько 300 наукових праць, серед яких: монографії, навчальні посібники, науково-методичні комплекси, рекомендації та статті.

У когорті учнів В. Олійника є вчені, які успішно захистили кандидатські дисертації: О. Ануфрієва «Оцінка якості початкової освіти на основі кваліметричного підходу», 2000 р.; М. Кириченко «Управління загальноосвітнім навчальним закладом (методологічний аспект)», 2001 р.; А. Зубко «Організаційно-педагогічні умови удосконалення навчального процесу в системі підвищення кваліфікації педагогічних кадрів», 2002 р.; С. Синенко «Розвиток післядипломної педагогічної освіти в країнах Західної Європи (Англії, Франції, Німеччині)», 2002 р.; Л. Капченко «Моделювання організаційно-педагогічної діяльності в системі управління професійно-технічними навчальними закладами», 2002 р.; Є. Бачинська «Організаційно-методичні засади підготовки вчителів до класного керівництва в системі підвищення кваліфікації», 2004 р.; О. Самойленко «Організаційно-методичні засади розвитку фахової компетентності викладачів інформатики вищих навчальних закладів за дистанційною формою підвищення кваліфікації», 2007 р.; Б. Качур «Організаційно-педагогічні умови управління науково-методичною роботою з учителями в регіоні», 2009 р.

Учені, імена яких складають цю школу сьогодні: С. Антощук, І. Бацуровська, О. Гедиш, В. Гравіт, Л. Калачова, А. Кліменко, Л. Ляхоцька, С. Пойда, Н. Ручинська, О. Самойленко.

Л. Ляхоцька досліджує проблему теоретико-методологічних засад дистанційного навчання в підвищенні кваліфікації керівних кадрів освіти, теорію та практику дистанційного навчання в системі підвищення кваліфікації керівних і педагогічних кадрів освіти.

О. Самойленко вивчає теоретичні та методичні засади підготовки бакалаврів-учителів математики за дистанційною формою навчання.

Продовжують свої дослідження С. Антощук, В. Гравіт, А. Кліменко з проблем: організаційно-педагогічні засади підвищення кваліфікації педагогічних працівників за дистанційною формою навчання, організаційно-педагогічні основи переходу на кредитно-модульну систему організації навчального процесу в системі підвищення кваліфікації керівних і педагогічних кадрів освіти за дистанційною формою навчання та науково-методичні засади діагностики якості підвищення кваліфікації педагогічних працівників за дистанційною формою навчання.

О. Гедиш проводить дослідження в галузі підвищення професійної компетентності майстрів виробничого навчання ПТНЗ за дистанційною формою навчання. С. Пойда вивчає проблему організаційно-методичних засад підвищення кваліфікації вчителів інформатики середніх загальноосвітніх шкіл за дистанційною формою навчання. Л. Калачова досліджує проблему підготовки викладачів інститутів післядипломної педагогічної освіти до створення та застосування мультимедійних засобів навчання. І. Бацуровська проводить дослідження з проблеми застосування технології дистанційного навчання у фаховій підготовці майбутніх інженерів аграрних університетів. Н. Ручинська досліджує проблему формування готовності викладачів закладів післядипломної педагогічної освіти до використання технологій дистанційного навчання.

Результат наукових досліджень членів школи висвітлено в монографіях, посібниках, навчально-методичних комплексах, методичних рекомендаціях, в багатьох статтях, надрукованих не тільки у вітчизняних провідних періодичних виданнях, а й за кордоном (Російська Федерація, Білорусь, Болгарія, Польща, Швейцарія, Азербайджан, Казахстан).

Більшість надрукованих праць з теоретико-методологічними поглядами на відкриту освіту та дистанційне навчання учнів школи викладено у вільному доступі глобальної мережі Інтернет: www.dl.cippe.edu.ua; www.umo.edu.ua. Школа має власні веб-ресурси, які висвітлюють концептуальні підходи до дистанційного навчання в си-

стемі ППО: <http://dn.mdu.net.ua/umo/p08/>. Саме ці ресурси є зв'язком науки з практикою, оскільки керівні й педагогічні кадри освіти мають можливість дистанційної взаємодії з науковцями в напрямі консультативної та практичної допомоги для їхнього подальшого професійного розвитку.

Члени школи щорічно проводять та організують міжнародні, всеукраїнські, між-регіональні та регіональні наукові, науково-практичні конференції, а також інтернет-конференції (вебінари), форуми, симпозиуми, фестивалі Науки тощо і беруть у них участь. Вони є членами спеціалізованих вчених рад, редколегій періодичних і наукових видань, керують підготовкою аспірантів, докторантів, здобувачів, викладають у вищих навчальних закладах IV рівня акредитації, надають консультативну допомогу вищим навчальним закладам і закладам післядипломної педагогічної освіти, проводять експериментальну роботу. Керівник наукової школи академік В. Олійник очолює роботу Науково-методичної ради з післядипломної освіти Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, він є членом Бюро відділення професійної освіти й освіти дорослих Національної академії педагогічних наук України.

Під науковим керівництвом В. Олійника творчий колектив упродовж 13 років працював над науково-дослідними роботами (далі — НДР) за темами:

1. *«Зміст і організація дистанційної післядипломної педагогічної освіти»* (2000–2002 рр.).

Обґрунтовано й апробовано організаційно-методичну модель дистанційного навчання в ППО, розроблено положення «Про організацію дистанційного підвищення кваліфікації в післядипломній педагогічній освіті» та комплекти нормативно-методичних документів з дистанційного навчання.

2. *«Теорія і методика підготовки управлінського і викладацького персоналу в системі дистанційної післядипломної освіти»* (2003–2005 рр.).

Уперше в ППО для забезпечення дистанційного навчання розроблено й опубліковано навчально-методичні комплекси підвищення кваліфікації окремих категорій слухачів, що містять професійні програми, навчальні та навчально-тематичні плани, педагогічні тести, перелік тем випускних робіт тощо. Створено теоретико-методологічну базу запровадження дистанційного навчання в ППО, розроблено науково-обґрунтовані рекомендації з упровадження дистанційного навчання в освітню діяльність інститутів ППО, з якими було укладено угоди про творче співробітництво у сфері дис.-танційного навчання (22 інститути ППО). Здійснено перехід підвищення кваліфікації слухачів на очно-дистанційну форму навчання й апробовано модель у реальному навчальному процесі.

3. *«Науково-методичні засади підвищення кваліфікації керівних кадрів ПТНЗ в системі дистанційного навчання»* (2006–2008 рр.).

Основні напрями роботи щодо впровадження дистанційного навчання в ППО — це підготовка кураторів-тьюторів і викладачів-тьюторів для Центрального інституту післядипломної педагогічної освіти (далі — ЦІППО) та обласних інститутів ППО; нормативне, науково-методичне та телекомунікаційне забезпечення дистанційного навчання; підтримка, супровід та управління самостійною роботою слухачів на дистанційному етапі підвищення кваліфікації. Науково обґрунтовано й апробовано очно-дистанційну форму навчання, що оптимально поєднує переваги очної та дистанційної форм навчання.

4. *«Кредитно-модульна система організації навчального процесу в підвищенні кваліфікації керівних кадрів освіти»* (2009–2011 рр.).

Обґрунтовано доцільність і можливість застосування кредитно-модульної організації навчального процесу в системі підвищення кваліфікації керівних кадрів за очно-дистанційною формою навчання та запроваджено Європейську Кредитно-Трансферну Систему (далі — ECTS) в ППО з урахуванням специфіки системи. Основою ECTS є кредитно-модульна система організації навчального процесу. Її запровад-

ження в ППО дає змогу модернізувати ППО відповідно до ідей Болонського процесу, підвищити якість системи, її привабливість та імідж.

Із 2012 р. почалося виконання НДР за темою «*Науково-методичні основи модернізації освітньої діяльності у системі післядипломної педагогічної освіти на засадах сучасних технологій*».

Загалом під керівництвом В. Олійника вирішено низку теоретичних, методичних і практичних аспектів запровадження ДН і КМСОНП у підвищення кваліфікації керівних і педагогічних кадрів освіти, а саме:

- науково обґрунтовано доцільність і можливість застосування ДН і КМСОНП у післядипломній педагогічній освіті;
- розроблено теоретичну модель запровадження ДН у підвищення кваліфікації керівних і педагогічних кадрів освіти, досліджено варіанти й алгоритми її практичного застосування;
- створено нормативне та методичне забезпечення ДН, сформовано його інформаційно-освітнє веб-середовище та ресурсна база на електронних носіях;
- виконано дослідження щодо розроблення теоретичних і практичних основ запровадження КМСОНП у післядипломну педагогічну освіту, створено підґрунтя та передумови для продовження праць за темою та забезпечення в 2013 р. повного переходу навчальних інститутів УМО НАПН України на кредитно-модульну систему організації навчального процесу.

Колективом наукової школи за безпосередньою участю В. Олійника створено й апробовано основи теорії та практики дистанційного навчання в післядипломній педагогічній освіті, а саме:

- науково обґрунтовано перехід у 2005 р. ЦІППО, а в подальшому УМО НАПН України, на підвищення кваліфікації керівних і педагогічних кадрів освіти за змішаною (очно-дистанційною формою) технологією навчання;
- запроваджено дистанційну, очно-дистанційну форми навчання в практичну діяльність вищих навчальних закладів ППО;
- означено шляхи подальших досліджень у сфері теорії та практики ДН на основі сучасних педагогічних і інформаційних технологій.

Висновки

Багатоплановість та складність проблем, які розробляються сьогодні в рамках наукової школи, вимагає визначати перспективні дослідні пріоритети. До них можна віднести глобальний перехід суспільства від постіндустріального до інформаційного та відповідно до нього політичними, економічними, соціальними та культурними наслідками для країни в цілому та для системи освіти, зокрема. Модернізація системи ППО, розвиток дистанційного навчання в системі освіти України взагалі і в системі перепідготовки та підвищення кваліфікації, зокрема, знаходиться ще на самому початковому етапі. І для його подальшого вивчення потрібне вагоме наукове забезпечення. На це і будуть спрямовані зусилля членів наукової школи В. Олійника «Становлення, функціонування та розвиток системи післядипломної педагогічної системи України».

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. — К. : ВТФ «Перун», 2002 [електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.lingvo.ua/uk/Interpret/uk/>
2. Україна — «Україні». Наукові школи: стан і перспективи [електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.vmurol.com.ua/>
3. Кемеров В. Философская энциклопедия / В. Кемеров. — М. : Панпринт, 1998 г. [электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://terme.ru/dictionary/183/word/nauchnaja-shkola>

4. Наукова діяльність УМО. Наукова школа В. В. Олійника [електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://umo.edu.ua/naukova-dyalnst-umo>

Ляхоцкая Л. Л.

НАУЧНО-ПЕДАГОГИЧЕСКАЯ ШКОЛА КАК ЦЕНТР ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ В СИСТЕМЕ ПОСЛЕДИПЛОМНОГО ПЕДАГОГИЧЕСКОГО ОБРАЗОВАНИЯ

Рассматриваются инвариантные черты научной школы, которые позволяют отличить данный тип научного сообщества от других его видов. В рамках научной деятельности Университета менеджмента образования НАПН Украины проанализировано становление и развитие научно-педагогической школы академика В. Олейника как центра инновационного процесса в системе последипломного педагогического образования.

Ключевые слова: *научная школа, научно-исследовательская деятельность учебных заведений, технологии исследовательской работы, модернизация образовательной деятельности в последипломном педагогическом образовании на основе современных подходов и технологий.*

Liakhotska L. L.

SCIENTIFICALLY-PEDAGOGICAL SCHOOL AS A CENTER OF INNOVATIVE PROCESSES IS IN THE SYSTEM OF ПОСЛЕДИПЛОМНОГО PEDAGOGICAL EDUCATION

In the article of scientific school, that allow to distinguish this type of scientific association from other his kinds, are examined in the article. In the framework of the scientific activities of the University of management education in Ukraine has analyzed the formation and development of scientific-pedagogical school of academician V. Oleynik as a center of innovation process in the system of post-graduate pedagogical education.

Key words: *scientific school, research activity of educational establishments, technology of research work, modernisation of educational activity in последипломном pedagogical education on the basis of modern approaches and technologies.*